

gjort Forsøg paa at afkræfte denne Kritik hverken i Dag eller ved de tidligere Lejligheder, men kun, som sagt, bedt om Hensland til at faa Sagen nærmere undersøgt. Det kunde dog maaske siges, at naar man modtager et Embede, skulde man ogsaa have nogle Forudsætninger for at kunne røgte dette Embede, og om Ministeren ikke har haft det straks, kunde det dog maaske nok forlanges, at han efter et Tidsrum, som det her nævnte, kunde have faaet denne Sag bragt til Afslutning. Men Sagen er sikkert den, at man ikke indenfor Administrationen ser med synderlig Villie paa, at man udefra rejser en Kritik af hele dette Forhold. Det kan godt være, at det er lidt generende for de Herrer i Administrationen; det faa de imidlertid finde sig i, og jeg synes i hvert Fald, at den højtærede Landbrugsminister ikke skulde være et Redskab for den Uvillie og Modvillie, der muligvis i saa Henseende kunde næres i Administrationen.

Naar han erkender, at den Kritik, som her er rejst, er beføjet, synes jeg, at han hurtigst muligt skulde sørge for, at det Forhold, som er blevet kritiseret og med Rette kritiseret, blev ændret, og det kan sikkert ikke ændres, uden at der kommer en sagkyndig Kommission til at tage hele dette Spørgsmaal under Overvejelse og fremkomme med en Indstilling til Ministeren, hvorefter Sagen saa kan komme til Afgørelse her i dette høje Ting. Jeg anbefaler, som sagt, Ændringsforslaget, fordi jeg tror, det er den eneste farbare Vej, ad hvilken man kan naa frem til at faa dette Forhold undersøgt, og der trænges til en Undersøgelse og en grundig Forandring af hele Administrationen indenfor Statsskovvæsenet, som sikkert vanskeligt kan naas ad anden Vej end den, Professor Prytz anviser: at der bliver et særligt Skovdirektorat, der tager sig af Statsskovvæsenet, saa at dette ikke som nu forsvinder i den store Administration i Landbrugsministeriet.

I Forbindelse med det, jeg her har omtalt, vil jeg give min Tilslutning til det andet Ændringsforslag, som er stillet af Mindretallet, og som gaar ud paa, at der til Arbejderne i Statsskovene skal ydes et Løntillæg af 40 Øre om Dagen, og at Akkordpriserne skulle forhøjes med 20 pCt. Det er ret overflødigt at komme ind paa en omstændelig Omtale af dette Forslag, der synes at have virket noget irriterende paa den højtærede Landbrugsminister. Overraskende kan det i alt Fald ikke have virket, skønt det syntes, som om den højt-

ærede Minister ogsaa gerne vilde tage Overraskelsen i sin Tjeneste i denne Sag. Men det kan neppe være alvorligt ment, thi det kan dog ikke virke overraskende, at et Forslag, der har været forelagt her, jeg tror i 7 eller 8 Aar — jeg husker ikke, hvor mange Aar det er, dette Forslag har været forelagt her i Tinget —, kommer igen, indtil det naar at blive gennemført. Jeg tror for øvrig ikke, at man ved at gennemføre dette Forslag vil yde fuld Retfærdighed overfor Skovarbejderne; jeg tror, at man maa gaa betydelig videre med Lønforbedringer for at yde disse Arbejdere Retfærdighed, naar man ser hen til, hvad der ydes Arbejdere i andre Etater under Statens forskellige Administrationsgrene. Men naar dette Forslag er stillet, er det vel væsentligst, fordi det hviler paa et Krav, der tidligere er fremsat fra Skovarbejderne selv, og jeg mener derfor, at hvis man vedtager dette, vil man i nogen Grad kunne imødekomme disse Ønsker. Det vilde sikkert være overordentlig heldigt, at den Kommission, jeg tidligere omtalte, ogsaa tog dette Spørgsmaal under Overvejelse, thi, som det allerede er sagt, naar Kulturen i Statsskovene ikke er saa god, som den burde være, skyldes det i mange Tilfælde, at man ikke har kunnet faa tilstrækkelig god Arbejdskraft, fordi man har sparet for meget paa Daglønnen. Men hvis man vedtager dette Ændringsforslag, vil man kunne yde en saadan øjeblikkelig Hjælp til disse Skovarbejdere, som de i høj Grad trænge til, og som de fortjene.

Det vil sikkert være fuldt retfærdigt, om man imødekommer Skovarbejderne, og jeg har heller ikke hørt, at nogen har villet bestride det. Jeg har ikke hørt, at nogen har villet paastaa, at den Løn, som Skovarbejderne oppebære, er tilfredsstillende. Kun har man i dette som i saa mange andre Tilfælde søgt at hænge sig i Formaliteter, søgt at tale sig op til Indignation over, at man nu har valgt denne eller hin Fremgangsmaade, paaberaabt sig, at det var Agitation osv. Det kunde jo være — i hvert Fald forekommer det mig saaledes —, at den Maade, hvorpaa den højtærede Landbrugsminister talte i Dag, ogsaa kunde have en stærk Bismag af Agitation. Hvis man virkelig havde Lyst og Villie til at hjælpe disse Skovarbejdere, som nu 6—7—8 Aar i Træk have anraabt saavel Ministeren som dette høje Ting om at faa en Forbedring af deres Lønvilkaar, synes jeg, det er en daarlig Maade at søge at komme udenom det hele ved